

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΤΗΣ ΝΑΝΣΥ ΚΑΡΟΛ

('Εν' αποκλυπτικῷ ἄρθρῳ τῆς Jeanne Roudot γιὰ τὴν σταδιοδρομίαν καὶ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τῆς ὡμορφῆς αὐτῆς «βεντέττας»)

ΑΙ. Δὲν χωραίνει καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἡ χαριτωμένη Νάνσυ Κάρολ εἶνε μιά πολὺ ἰδιότροπη γυναίκα. Ὡστόσο ὄλοι τὴν ἀγαποῦν, γιὰτὶ εἶνε ὡμορφῆ, γιὰτὶ ἔχει ὑπέροχα ξανθὰ μαλλιά καὶ μεγάλα γαλανά κ' ἐκφραστικὰ μάτια. Ἀγαπάει τοὺς θαυμαστάς τῆς κ' εἶνε πολὺ εὐγενικὰ μαζὺ τους, γιὰτὶ ἔχει ἀγγελικὴ καρδιά καὶ γιὰτὶ τῆς ἀρέσει νὰ τῆ λατρεύουν.

—Γράφτε, μοῦ εἶπε ὅταν πῆγα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ στὴ θίλλα τῆς, ὅτι εἶμαι ἀπὸ τὶς «βεντέττες» ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν δίχως ἔρωτα. Προσπαθῶ, καθὼς βλέπετε, νὰ χαρῶ ὅσο μπορῶ περισσότερο τὴν ἐφήμερὴ ὡμορφίαν μου. Ὡ, ἀν ὄλες ἡ γυναίκες, κάνουν τὴ σκέμὴ ὅτι θὰ ἔρθῃ μιά μέρα ποὺ θὰ τίς ἀπογοητεῖσῃ ὁ καβρέφτης τους, θὰ φροντίσαν νὰ χαρῶν τὴν ὡμορφίαν τους. Δυστυχῶς ἡ περισσότερες τὴν ἀνίουν νὰ μαραινέται καὶ νὰ σβῆνῃ, ἀρκοῦμενες σ' ἓνα θουθὸ θαυμασμὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ σὲ μερικὰ ἀνοστα φιλοφρονηματά. Ἐμένα ὡστόσο, ὅταν μ' ἀρέσῃ ἓνας ἀνθρώπος, τὸν κρατῶ κοντά μου ὡς νὰ τὸν βαρεθῶ. Ἐπειτα χωρίζουμε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι, μέχρι νὰ μὴ ἀνοίξῃ πάλι ἡ δρεξί!...

Κατάλαβα ὅτι ἡ Νάνσυ Κάρολ ἐκεῖνῃ τῇ μέρᾳ εἶχε κέφι. Καὶ δὲν ἔχασα φυσικὰ τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν κάνω νὰ μοῦ διηγῆθῃ τὴν ἱστορίαν τῆς καὶ νὰ μ' ἀποκαλύψῃ γιὰ ποῖο λόγο ἀδιαφορεῖ τελείως γιὰ τὶς κακογλωσσίες ποὺ λένε γι' αὐτὴν. Τῆς εἶπα λοιπόν:

—Μις Κάρολ, ἔχω ἐντόλη νὰ γράψω ἐν' ἄρθρῳ γιὰ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν σας. Ἐπειδὴ ὄμως δὲν πιστεύω ὅσα λένε γιὰ σὰς ὁ διάφοροι ἔχθροί σας, θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ διηγῆθῃτε ἔσθῃ τὴν ἱστορίαν σας.

Ἡ γοητευτικὴ «βεντέττα» ἔξεσπασε σ' ἓνα ἤχηρὸ γέλιο.

—Ξέρω, ξέρω, παρατήρησε, μὲ φαντάζονται σὰν νέα Μεσοασλίνα. Πόσο κουτοὶ εἶνε οἱ περιεργοὶ αὐτοὶ ἠθικολόγοι! Πιστεύουν ὅτι διαδίδεται εἰς θάρρος μου καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν. Κανεὶς δὲν θέλησε νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶμαι μιά ἀληθινὴ γυναίκα μὲ αἰσθησεις καὶ μὲ καρδιά. Ὅτι μ' ἀρέσει ὑπερβολικὰ ὁ ἔρως. Βοηθήστε με λοιπὸν νὰ τοὺς τὸ ἀποδείξω. Ἐτσι θὰ πάψουν πεῖν νὰ μὲ κατηγοροῦν καὶ θὰ φροντίσουν νὰ χρησιμοποιοῦσιν κάπως καλύτερα τὸν καιρὸ τους.

Κ' ἡ Νάνσυ Κάρολ, ἀφοῦ ἀναψε ἓνα τσιγάρο καὶ ξεπλώθηκε σὲ μιά ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, κυττάζοντας τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ, μοῦ διηγῆθηκε ὅλη τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς τῆς.

—Ἡ μητέρα μου μ' ἔφερε στὸν κόσμο, μοῦ εἶπε, στὶς 19 Νοεμβρίου τοῦ 1907. Ἦταν μιά κρῦα καὶ παγωμένη νύχτα ποὺ βάμπωνε τὰ τζάμια τῆς κάμαρας καὶ ἐξυλίσσε τοὺς δρόμους τοὺς ἀλῆτες. Ἴσως αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ φοβόμουναι νὰ ἔρθω στὸν κόσμο. Καθὼς μοῦ διηγῆθηκαν, ὅταν μεγάλωσα, χρειάσθηκε νὰ ἔρθῃ ἓνας διάσημος χειρουργὸς γιὰ νὰ μὲ κόψῃ νὰ θῶ ὁδὸ στὸ φῶς. Ἡ μητέρα μου ὑπέφερε τρομαχτικὸς πόνους ἐξ αἰτίας μου, πράγμα ποὺ δὲν μοῦ τὸ συγχώρησε ποτὲ γιὰτὶ ἐγὼ ἦμουν ἡ ἀφορμὴ ποὺ ἔβασε τὴν ὡμορφίαν τῆς κ' ἔβγινε σὰν κατοισαμένο γατὶ! Μὰ τί ἔφταιγα, σὰς παρακαλῶ, ἐγὼ, ἀν ἦταν δύσκολος ὁ τοκετός; Ἄλλὰ ἡ κοκκέτες γυναίκες πάντα εἶνε ἀχάριστες καὶ μιά

τέτοια ἦταν κ' ἡ μητέρα μου. Σ' ὄλη τὴν ζωὴν τῆς κατόπιν μὲ βασάνιζε, γιὰτὶ ζήλευε τὴν ὡμορφίαν μου. Τοῦμοῦσα μάλιστα νὰ πιστεύω, ὅτι ἴσως ἤθελε νὰ γίνω ἓνα γκρινάρικο κ' ἄσθενικό πλάσμα, γιὰ νὰ μὲ πετάξῃ στὴν ἀγκαλιά μιάς γκουβερνάντας καὶ νὰ μὴ κινῶ τὸν θαυμασμὸ τῶν φίλων τοῦ πατέρα μου! Ἄ, ἦταν μιά τρομερὴ γυναίκα! Ὁ πατέρας μου τῆ φοβόταν κ' ἔκανε πάντα ὅ,τι τὸν διάταζε. Τὸν εἶχε κάνει νευροπαστο. Ποτὲ δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὴν διαγωγή τῆς. Ὅταν ἔμπαινε στὸ σπίτι ὁ πατέρας μου θούλωνε τ' αὐτὰ ἵσα κ' ἔκλεινε τὸ στόμα του. Ἐτσι γλύτωνε ἀπὸ τὰ νεύρα τῆς καὶ τοὺς θυμούς τῆς. Στὴν ἀρχὴ θέβαινα αὐτὰ τὰ πράγματα ἐγὼ δὲν τὰ κατάλαβα. Τὸ μόνο ποὺ μὲ πείραζε, ἦταν τ' ὅτι ποτὲ ἡ μητέρα μου δὲν μ' εἶχε φιλήσει. Κι' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ φαντάζωμαι ὅτι δὲν ἦμουν παῖδι τῆς. Μὰ ὅταν μεγάλωσα, κατάλαβα ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα κ' ἐξήγησα τὴν κακὴ διαγωγή τῆς. Μὰ γιὰ τὶ σήμερα ἀγαπῶ τὸν ἔρωτα. Γιὰτὶ σπερήθηκα τὴν ἀγάπην στὰ παιδικὰ μου χρόνια.

Ἐτσι κ' ἐγὼ ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ πάλαιψαν σκληρὰ μὲ τὴν ζωὴν, ὅσπου νὰ μπορέσουν ν' ἀναδειχθῶν. Μὰ φαντασθῆτε ὁμως τὴν ἀπελπίσιν μου, ὅταν ἀνακάλυψα ἑξαφνικὰ ἓνα μαζὺ μὲ τὶς ἀρετὲς τοῦ πατέρα μου εἶχα κληρονομήσει κ' ὄλη τὴν θερμὴ ἰδיוσυγκρασίαν τῆς μητέρας μου. Κατάλαβα τότε ὅτι ἦμουν γαμῆν. Μάταια προσπάθησα ν' ἀντισταθῶ. Ἐμοιαζα σὰν ἓνα ζῶηρο κ' ἀτίβασο ἄλογο ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὸ συγκατήσουν μὲ χαλινάρια. Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ ὑποκόψω στὴ μοῖρα μου καὶ ν' ἀφῶθ ὅλη τὴν τὴν μου.

Σὲ ἡλικίαν δεκαοχτῶ χρόνων ἐγκατέλειψα τὸ σπίτι μου γιὰ ν' ἀκολουθῆσω ἓναν ὡμορφὸ νέο. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες ὄμως τὸν ἄφησα στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ καὶ «ἔκλεισα» ἓνα φίλο του. Ἐτσι σ' ἓνα χρόνον μῆσα κατώρθωσα ν' ἀλλάξω δέκα ἀνδρες! Κανεὶς τους δὲν εἶχε κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση. Ὡστόσο ὁ ἓνας ἀπ' αὐτούς ἦταν πλόσιος καὶ συνδεόταν μὲ ἀνθρώπους τῶν «στούντιο». Τὸν κατάφερα λοιπὸν νὰ μεσολαθῆσῃ νὰ μὲ προσλάβῃ μιά κινηματογραφικὴ εἰταιρία μὲ τὸν...μεγάλον μισθὸ τῶν πέντε δολλαρίων τὴν ἑβδομάδα. Μὰ ἐγὼ κατάλαβα ὅτι εἶχα ἐρῆ τὸ δρόμο μου καὶ δὲν στενοχωριόμουν.

Ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸν καιρὸ γινώρισα τὸν δημοσιογράφον Τζάκ Κίρκλαντ. Ἦταν ἓνας τετραπέρατος ντέτεκτιβ, ἱκανὸς νὰ καταφέρῃ καὶ τὸ διάβολο νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τὶς κατεργαριές του. Μ' ἀρεσε γιὰ τὸν ἦσυχον χαρακτήρα του καὶ τοῦ πρότεινα νὰ μὲ κάνῃ γυναίκα του. Τὸ βέγηκε γιὰτὶ μ' ἀγαποῦσε. Αὐτὸς ὁ γάμος μοῦ ἔφερε τύχη. Μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα, ἔβγινε διάσημη «βεντέττα». Ἐτοί «γύρισα» ἓνα σωρὸ ἔργα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ «Χορὸ τῆς Ζωῆς», τὸν «Ἀνθρώπου ποὺ Σκότωσε», τὸν «Ἄγγελον τῆς Νύχτας» καὶ ἄλλα. Τώρα περὶ ἦμουν πολὺ πλούσια καὶ μποροῦσα νὰ ἱκανοποιῶ ὄλες τὶς ἰδιοτροπίες μου. Μ' οὐτὸ δὲν ἄρεσε στὸν ἀνδρα μου, ποὺ ἦταν ἓνας θετικὸς ἀνθρώπος καὶ μιά μέρα μὲ δῆλωσε:

—Μπορεῖ νὰ εἶσαι μεγάλη «βεντέττα» καὶ νὰ σὲ θαυμάζουν ἓνα σωρὸ ἀνόητοι, μὰ δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ μὲ κοιροδέψῃς. Τῇ μέρᾳ ποὺ θὰ μὲ βαρεθῆς, θέλω νὰ μὲ τὸ πῆς ἀμέσως.

Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα, θέβαινα ὅτι δὲν ἔ' ἀνεκάλυπτε τὰ σκάνδαλά μου, γιὰτὶ μοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη. Ἐτσι πέρασαν ἔφτα χρόνια. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐγὼ εἶχα γνωρίσει ἑκατὸ «εουζύγους», ξανθοῦς, μελαχροίνους καὶ κάθε ἐθνικότητος, Ἰαπωνικὰ, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενα, ὁ Κίρκλαντ μοῦ εἶπε ἓνα πρωτὴν ὥρα τοῦ προγεύματος:

—Ἀκόμη λοιπὸν δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ μὲ πῆς ὅτι ἔπαυες ('Η συνῆχ. εἰς τὴν σελ. 1510)

Ἡ Νάνσυ Κάρολ

ΕΡΩΣ ΝΙΚΗΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1474)

Μαίρη, με πιστεύεις;

— Σε πιστεύω — είπε η νέα και σφράγισαν τούς θυμούς τους με ένα φιλή.

Άκριβος ένας χρόνος είχε περάσει, όταν η Μαίρη έφθασε στη Βαϊζόγκα με το γιούτο του Ντάις Φόρτρεϊ. Είχαν ταξιδέψει μία ολοκληρωμένη παρέα μαζί ως το Κολόμπο. Εκεί οι άλλοι είχαν αποβιβαστεί και μονάχα η Μαίρη με την Μίσις Ντέρισον εξακολούθησαν το ταξίδι τους με το γιούτο του Φόρτρεϊ ως τη Βαϊζόγκα.

Ο Φόρτρεϊ ήταν πλουσιώτατος κι είχε ξεριελασθεί με την Μαίρη. Τ' όνειρό του ήταν να την κάνει γυναίκα του. Είχε την ιστορία της αγάπης της και γνώριζε το πάθος του Ρίτσαρντ. Μιλούσε περιφρονητικά γι' αυτόν. Αποφύγετε πως ήταν δυνατόν, μία νέα σαν την Μαίρη, ν' αγαπήσει έναν τέτοιο ανάξιο άνδρα, χωρίς θέληση.

Ήταν ξημέρωμα όταν έφθιαν άγρια έξω από τη Βαϊζόγκα. Ο Ρίτσαρντ όποιος περίμενε το γιούτο, έπεσαν να συναντηθούν τη μνηστή του. Είχε ανατρίχια την τρομοκρατία του κι είχε ναυαγήσει τον παλινό έαυτόν του. Ο Φόρτρεϊ τον δεχτηκε με διαχυστικότητα αλλά μέσα του ένοιωσε ένα μίσησ φροβό εναντίον του. Η συνάντησή του Ρίτσαρντ με την Μαίρη υπήρξε συγκινητική.

Οι δύο νέοι βγήκαν απ' το πλοίο και πήγαν στην παραλία. Την επομένη επρόκειτο να γινή ο γάμος τους κι ο Ρίτσαρντ ήθελε να δείξει στη μνηστή του το σπίτι τους. Ο νέος είχε επιμεληθεί την επίπλωσι του σπιτιού κι είχε φροντίσει ώστε να μη λείπει τίποτε.

Αδύτη εινε η φωνή μας, ειπε ο Ρίτσαρντ κι έσφιξε τη μνηστή του τρυφερά στην αγκαλιά του. Μαίρη, αγαπημένη μου, κράτησα τον όρκο μου, η πίστις στην αγάπη μας με βοήθησε. Όταν δεν μπορούσα να ήσυχασώ, έπι δροσερό δάκρυμα, έτρεχα άπαινο κάτω στην παραλία, κι όταν τέλος σωριαζόμουν χάμω, άποκαμύομαι από την υπερβολική κόπωση, έμεινα έτσι άκίνητος ώρες δάκρυμα. Κάποιο βράδυ άποκαμύομυχα στ' αλήθεια και σε είδα στον ύπνο μου. Από εκείνη τη βραδιά άρχισα να κλιτερωόμαι και σιγά σιγά συνήλθα...

Ο Φόρτρεϊ έβρασε με την βενζινάκατο να πάει τη Μαίρη πίσω στο γιούτο. Όταν άποκαμύομυχαν και βοήθησαν μόνι, της ειπε:

— Μαίρη, θέλω να σού μιλήσω για την αγάπη μου για σένα. Πιστεύω να το κατάλαβες τόσο ο' αγαπάω! Σέρω πως αύριο πρόκειται να παντρευτείς και σε ρωτώ: Σοβαρά άποφάσισης να παντρευτείς μ'ένα νέο ανάξιο σού;

— Πηγαίνετε με στο πλοίο, μίστερ Φόρτρεϊ—άπάντησε η νέα ψυχρά—καλά θα κάνετε να ξεχάσετε τα λόγια που είπατε. Όσοσο άφου με ρωτάτε, μπορώ να σας πω, ότι ο Ρίτσαρντ εινε το παν για μένα. Πως και γιατί δεν ξέρω, αυτή όμως εινε η αλήθεια. Τον αγαπάω!

Χωρίς να τη άλλη λέξει ο Φόρτρεϊ έπτόσερσε στο γιούτο. Κι' ενώ η Μαίρη άνεβαινε τις σκάλες, έκείνος μοιροψόισε με πέλαμα:

—Κι' όμως έγω θα τα χαλάσω και θα γίνης δική σου.

Το βράδυ ο Ρίτσαρντ δείπνησε άπάντο στο γιούτο. Τα φαγητά ήσαν έλεκτά, τα δροσερά φροδια κι η παγωμένη σαμπάνια άπολαυστικά. Η αδύτη ρώδιζε όταν ο Ρίτσαρντ σηκώθηκε να φύγει. Ο Φόρτρεϊ τον συνοδούσε ως κάτω στη σκάλα. Αλλά άμέσως σχεδόν έπτόσερσαν πίσω πάλι. Το χέρι του Ρίτσαρντ ήταν ματωμένο. Ο νέος γελούσε κι ο Φόρτρεϊ τού ζήτησε συγκινημένη φαίνεται πως δεν εκείνοι κατέβαιναν, ένας από τους Ίνδους ναύτες του γιούτο άνεβαινε, και χωρίς να θέλει σόνατρε άπάντο στο Ρίτσαρντ. Το χαμάλι το όποιο φορούσε στο ζωνάρι του έζυργε ως τη θήκη του και πλήγωσε τον νέο στο χέρι. Επ' τώδες δεν ήταν τίποτε σοβαρό. Η Μαίρη έπλυνε κι έδεσε την πληγή. Κατόπιν όταν έφυγε ο μνηστή της, πήγε κι άκούμπησε στην κουκαστή. Είπε τον Φόρτρεϊ, ο όποιος έδεσε μία μπαμπούλα στον ύπρηχό του Ρίτσαρντ, ο όποιος είχε έρθει να παραλάβη τις άποσκευές της και τον άκουσε που έλεγε :

—Απ' αυτό το ούισαν να δίνης στον άρεντικό σου...

—Έξάλλος η Μαίρη έτρεξε τότε κοντά στον Φόρτρεϊ και του ειπε :

—Το ούισαν αυτό περιέχει ναρκωτικό... Μη λέτε όζι...

—Τρελλάθηκες Μαίρη; άπάντησε ο Φόρτρεϊ γελώντας.

—Ναι, το ξέρω. Είμαι βέβαιη. Κι' ο τραυματισμός του Ρίτσαρντ δεν ήταν τυχαίος. Ώρα τα καταλαβαίνω όλα. Θέλω να χαλάσω τον Ρίτσαρντ, ώστε αύριο να...να... Άκουσε, Φόρτρεϊ, θέλω άμέσως μία βάρκα άλλωστε...

Ο Φόρτρεϊ γέλασε πάλι και θέλησε να την αγκαλιάσει.

—Δεν μπορείς να βγής στην ξηρά, Μαίρη.

—Αυτό θα το δούμε! φώναξε η νέα κι' άπότομα τραβήχτηκε από τα χέρια του. Έλεται, προτού εκείνος προλάβει να την συγκρατήσει, ριζτηκε στη θάλασσα.

—Θέ μου! Μαίρη!... Γύρισε πίσω—φώναξε ο Φόρτρεϊ με φρίκη. Η θάλασσα ειναι γεμάτη κροκαρές...

—Αλλά η νέα ούτε πρόσεξε στα λόγια του, μόνο τραβούσε ίσια για την παραλία. Από την βενζινάκατο όμως, ο Ρίτσαρντ είχε αντίληψη την πίστι της νέας στο νερό κι' άμέσως γύρισε πίσω. Σ' ένα λεπτό βρισκόταν κοντά της.

Ο ίδιος την βοήθησε ν' άνεβη στη βάρκα.

Κάτωρως από το κακό του γιατί τα σχέδιά του είχαν άποτύχει, ο Φόρτρεϊ είδε τη νέα να φύγει στην αγκαλιά του Ρίτσαρντ. Έκείνη τη στιγμή ο ήλιος άνετέλει. Κι' όπως η πρωινή αύρα άνεμισε, τα δάκρυα μαλλιά της νέας, λαμποκόπουσαν σαν χρυσάφι κάτω από τις πρώτες άκτίνες του ήλιου και σχημάτιζαν ένα φοτιστέφανο γύρω στο κεφάλι της.

— Πηγαίνε με στο σπιτάκι μας—ψιθύρισε η Μαίρη στον μνηστήρα της—σήμερα ειναι η μέρα του γάμου μας.

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΤΗΣ ΝΑΝΣΥ ΚΑΡΟΛ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1496)

να μ' αγαπάς;

—Μά σε λατρεύω, σαν άθάνα κι' άνιθεη γυναίκα.

Ο άνδρας μου τότε άταραχος έβγαλε το καρνέ του και μου άπαρίβησε όλες τις παληανθρωπικές που του είχα κάνει στα έφτα χρόνια της συμβίωσης μας. Έγω τ' άχασα και προσπάθησα να δικαιολογηθώ. Μ' εκείνος μ' έμποδισε :

—Άσε παιά τις ψευτιές κατά μέρα, μου ειπε. Ποτέ δεν μπόρεσε να με κοροδιέψης. Μά είχα την όπομονή να σ' άφήνω να στραβοπατάς, με την έλπιδα ότι θα βαρυνώσουν στο τέλος. Μά βαρυνέται κανείς τον έρωτα ; Έτσι χωρίσαμε.

Γιά να διασκεδάσω λοιπόν την στενοχώρια μου παντρεύτηκα άμέσως τον εκδότη Μπόλτον Μάλορν. Άλλ' αυτός ήταν τόσο κοτούς, που έπειτ από ένα μήνα τον χώρισα.

Έζησα άρκετό καιρό μόνη με τους φίλους μου. Ξευχτοόσα στα διάφορα κέντρα, έκανα ένα σωρό τρέλλες και κάθε βράδυ άφηνα στην τύχη να μου φέρη κοντά μου το σύντροφό της μοναξιάς μου. Μά όταν μ' έπαιναν η μελγυχολίες μου σκεφτόμουν πάντα τον Τζάκ Κίρκλαντ, που ήταν ένας άληθινός άνδρας.

Κι' όταν είδα ότι δεν μπορούσα παιά να ύποφέρω το χωρισμό του πήγα και τον βρήκα για να τον παρακαλέσω να με πάρη πάλι στο σπίτι του. Έκείνος έμεινε λίγη ώρα σκεφτικός κι' ύστερα μου ειπε :

— Η αλήθεια εινε ότι κι' έγω δεν έπαυσα να σ' αγαπάω. Μά φοβάμαι το χαρακτήρα σου. Είσαι ίκανη ν' άρχισης πάλι τα ίδια. Γι' αυτό σού προτεινω να ζήσομε σαν φίλοι.

Κλείσαμε τη συμφωνία μας μ' ένα παθητικό φιλή. Από τότε ζοουμε ετυχιώμενοι. Άλλά έγω δεν μπορώ να φρονιμώσω. Και γι' αυτό πολύ φοβούμαι ότι μία μέρα θα μου δώση πάλι ο Κίρκλαντ...τα παπούτσια στο χέρι!

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΖΕΚΥ ΚΟΥΠΕΡ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1502)

μενε. Στο βρεφοκομείο έτρωγα τρεις φορές τη μέρα. Στο σπίτι μου όμως τα φαγητά ήταν πολύ διαφορετικά. Έτρωγα μία φορά μόνο το μεσημέρι και το βράδυ κοιμώμουν νησιτικός. Όταν ύπνο μου ώστόσο ξεχνούσα αυτό το μαρτύριό μου κι' έτσι δεν παραινούομαι.

Κι' αυτή η ιστορία εξακολούθησε ως τη μέρα που άρχισα να παίζω στον κινηματογράφο. Τότε τα πράγματα διορθώθηκαν. Η χαρά ήθε πάλι στο σπίτι κι' ο πατέρας μου ζανάναψε την πία του. Στην άρχη βέβαια δεν κερδιόσα πολλά. Μά σιγά, σιγά άρχισα να γίνουμαι γνωστός κι' άταραχίτης. Κι' από εκείνη την εποχή άρχισα να ζώ. Με τα λεφτά μου βοήθησα τον πατέρα μου να γτιάξη ένα όμορφο σπίτι, το όποιο διακόσος μεγάλωσε μέχρι που έγινε μια ύπεροχη βίλλα.

Οι γονείς μου παιά είχαν γίνει άγνώριστοι. Τιποτε δεν πρόδιδε τη δυστυχία που είχαν τραβήξει. Η μόνη σκέψη τους τώρα ήταν η μόρφωση μου. Γι' αυτό μου πήραν ένα σωρό δασκάλους κι' άρχισαν να με κάνουν άβηλο. Έγω, φυσικά, θύμονα και πετούσα δεξιά κι' άριστερά τα βήματα. Ο πατέρας μου όμως που εινε ένας πολύ άσθητικός άνθρωπος θύμονε και μου κοκκίνιζε τ' αδιά. Έτσι αναγκάσθηκα να μάθω ένα σωρό γράμματα. Για μένα ο πατέρας μου εινε ο μεγάλος μου φίλος.

Με συνοδούει παντού. Άκούμη και στα «στούντιο». Μου έχει άγοράσει ένα πλήθος παγινίδια και μια μοτοσυκλέτα, με την όποι η συνοδεία τους συναδέλφους μου στις εκδρομές τους. Μά τι τα θέλω; Μου εινε πολύ δύσκολο να ξεχάσω το τραγικό χόνη της δυστυχίας μου. Εινε τα μόνα που μου εκαναν έντύπωση, γι' αυτό σας τα διηγούμαι με κάθε λεπτομέρεια. Όσο για τη σημερινή ζωή μου εινε στρίγγωση. Κάθε μέρα τη διαβάζετε στα κινηματογραφικά περιοδικά. Αν θέλετε όμως καμιά φωτογραφία μου μπορώ να σας την σταί. Σ' άκουει να μου γράφετε δυο λέξεις στη διεύθυνσή μου, στα «στούντιο». Σ' άκουει που βρισκόμαστε στο Κούμπερ Σίτυ της Καλιφορίας.

Και τώρα θα σας εξομολογηθώ κάτι. Καμιά φορά ότε' απέφτομαι τη ζωή μου στο βρεφοκομείο άμφιβάλλω... αν είμαι ο πραγματικός γιός του μίστερ Κούπερ! Η νοσοκόμες ήταν τόσο άπροσπετες ώστε διόλου άπίθανο να έκαναν κανένα λάθος κι' αντί να δώσουν... έμένα έδωσαν ένα ξένο παιδί στον πατέρα μου! Αδύτη η άμφιβολία, σας όρκίζομαι, ότι θα με βρουνόηθ σ' όλη μου τη ζωή.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΟΛΕΝΚΑΣ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 1505)

κόταν στο άπέναντι πεζοδρόμιο και δάγκωνε τα μουστάκια του. Ο Μπένια πέρασε από κοντά του και του ειπε :

—Τά σέβη μου, ξεροχώπτε. Πώς σας φαίνεται αυτό;

Και κούτταε τις φλόγες, μένα ειρωνικό χαμόγελο.

Όταν, ο Μπένια κατόπιν γύρισε στο σπίτι του, τα φωνάρια είχαν σβύσει παιά στην αλή. Ο γάμος είχε ύπνη. Ός η θελε. Με μία μικρή πυρκαϊά στη Νομαρχία, που είχαν βάλει τρεις από τους ανθρώπους του, οι χωροφύλακες δεν άναστάσαν το γάμο της άδελφής του. Ο Μπένια Κρικ άγαπούσε την Όλένκα, σαν πατέρας και δεν άφηνε τους «σαυρωμάθες» να την πικράνουν τη μέρα του γάμου της. Κι' έτσι ειπε κι' έβαλαν φωτιά στη Νομαρχία κι' εξακολούθησε να εινε «βασιλιάς» στην Όδησο.

I. ΜΠΑΜΠΕΛ